

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Brzozowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Szajna

Protokolant Beata Kędra

w obecności Prokuratora Alicji Barbary - Bąk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 marca, 21 maja, 23 lipca i 07 września 2015 roku

sprawy karnej

B. P., syna S. i E. z d. B., ur. (...) w B., zam. B. ul. (...), nie karanego, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 listopada 2011r. w B. i T. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm w ilości 27 szt.

tj. o przestępstwo z art. 263§1 kk

II. w okresie od sierpnia do końca listopada 2008r. w K. woj. (...) udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w ten sposób, że wiedząc, iż G. S. (2) doznał obrażeń ciała poza pracą doradził mu, aby zgłosił już w trakcie leczenia, że obrażeń ciała doznał podczas wykonywania pracy, a także w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Wojewódzką Straż Rybacką podał do protokołu (...) niezgodnie z prawdą, że G. S. (2) doznał obrażeń ciała w pracy, który to protokół przedłożony został do (...) S. A. Oddział w R. oraz (...) Oddział J., Inspektorat w B. celem wypłaty odszkodowania w kwotach: (...) S. A.” – 560 zł, a ZUS – 1076 zł. i ułatwiając tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w podmioty

tj. o przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk

III. w dniu 29 listopada 2011r. w T. woj. (...) w swoich zabudowaniach posiadał narzędzia i urządzenia do kłusownictwa w postaci
1 sztuki wnyku

tj. o przestępstwo z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo łowieckie

I. **Uznaje** oskarżonego **B. P.** za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2011r. w B. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm w ilości 27 sztuk, co stanowi przestępstwo z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk

s k a z u j e

go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. **U z n a j e** oskarżonego **B. P.** za winnego tego, że w okresie od 28 do 29 sierpnia 2008r. w K. i B. woj. (...) udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w ten sposób, że wiedząc, iż G. S. (2) doznał obrażeń ciała poza pracą doradził mu, aby zgłosił już w trakcie leczenia, że obrażeń ciała doznał podczas wykonywania pracy, ułatwiając mu tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ZUS Odział J. Inspektorat w B., poprzez wypłatę nienależnego odszkodowania w kwocie 1.076 zł., co stanowi przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk

s k a z u j e

go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

III. **U z n a j e** oskarżonego **B. P.** za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2011r. w T. woj. (...) w swoich zabudowaniach posiadał urządzenie do kłusownictwa w postaci 1 sztuki tzw. paści (pułapki), co stanowi przestępstwo z art. 52 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo łowieckie (t. jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1126 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 52 pkt 1 cyt. ustawy w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk

s k a z u j e

go na karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

IV. Na podstawie art. 85§1 kk, art. 85a kk w zw. z art. 86§ 1 i 3 kk Sąd **wymierza** oskarżonemu B. P. w miejsce wyżej orzeczonych kar karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

V. Na podstawie art. 44§1 i 2 kk w zw. z art. 195 kkw **orzeka** wobec oskarżonego B. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów w postaci: amunicji do broni palnej marki P. kal. 9 mm w ilości 27 (dwadzieścia siedem) sztuk i wnyku (pułapki) 1 (jedna) sztuka, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 128 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 12 i 14, **zarządzając** ich zniszczenie, a na podstawie art. 44§2 kk w zw. z art. 195 kkw **orzeka** przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów będących dowodami w sprawie, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 27 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 1, **zarządzając** pozostawienie ich w aktach sprawy.

VI. Na podstawie art. 230§2 kpk **zwraca** Komendzie Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. dokumenty będące dowodami w sprawie, szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych karta 27 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 2, 4, 6, 8 i 10.

VII. Na podstawie art. 230§2 kpk **zwraca** oskarżonemu B. P. wycior do broni długiej – 1 (jedna) sztuka, opisany szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 128 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 13.

VIII. Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4, ust. 2 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 300 zł. (trzysta złotych).

Sygn. akt II K 29/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 września 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony B. P. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia pełnił funkcję Komendanta Posterunku Państwowej Straży Rybackiej w K., który podlega pod Komendę Wojewódzką Państwowej Straży Rybackiej w R.. Z racji swoich obowiązków oskarżony był uprawniony do noszenia w czasie służby broni palnej i amunicji, którą należało zdać do magazynu broni niezwłocznie po zakończeniu służby. Broń i amunicja nie mogła być przez strażników zabierana do domu i tam przechowywana. Oskarżony nie posiadał zgody przełożonego na przechowywanie amunicji w miejscu zamieszkania/

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 382v-385, zakres czynności k. 205-207, pismo Komendanta Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 28 czerwca 2012r. k. 204/

Komenda Wojewódzka Państwowej Straży Rybackiej w R. posiada decyzję administracyjną nr W- (...) z dnia 23 stycznia 2002r. oraz W- (...) z dnia 25 lutego 2005r. zezwalającą na posiadanie broni bojowej krótkiej oraz broni palnej sygnałowej na okaziciela tj. na podstawie świadectwa broni wydaną przez Komendę Wojewódzką Policji w R..

/dowód: pismo Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 30 kwietnia 2015r. k. 398-399/

Oskarżony B. P. dysponował świadectwem broni seria WR nr (...) na pistolet marki G. (...). W stosunku do oskarżonego nie była wydawana indywidualna decyzja administracyjna dotycząca dopuszczenia w/w do posiadania broni, nie wydano mu także legitymacji stwierdzającej dopuszczenie do posiadania broni.

/dowód: kserokopia świadectwa broni k. 379, pismo Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 30 kwietnia 2015r. k. 398-399/

Oskarżony ukończył szkolenia zawodowe funkcjonariuszy Państwowej Straży Rybackiej w zakresie zasad, warunków przechowywania i ewidencji broni.

/dowód: zaświadczenia k. 380-381 i k. 400-402/

Oskarżony B. P. decyzją Komendanta Wojewódzkiego Policji z dnia 02 listopada 1995r. otrzymał pozwolenie na posiadanie broni palnej gazowej do ochrony osobistej, które cofnięto mu decyzją z dnia 05 marca 2013r. Nie dysponował on nigdy i nie dysponuje pozwoleniem na posiadanie broni palnej.

/dowód: pismo Komendy Wojewódzkiej Policji w R. z dnia 06 maja 2015r. wraz z załącznikami k. 404-413/

W dniu 19 listopada 2010r. oskarżony wraz z innymi strażnikami brał udział w szkoleniu (...), prowadzonym na S. Myśliwskiej w B.. Na szkolenie to Komenda Wojewódzka Państwowej Straży Rybackiej w R. zakupiła 460 szt. amunicji PARA – 9 mm, która została rozdysponowana i wystrzelana przez uczestników szkolenia.

/dowód: pismo K. Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 10 lipca 2012r. wraz z załącznikami k. 217-223/

Po zakończonym szkoleniu w samochodzie służbowym oskarżony znalazł 27 sztuk amunicji do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm, którą zabrał do swojego domu w B. przy ul. (...). Planował użyć jej w czasie następnego szkolenia (...) w 2011r. Ze względów finansowych szkolenie nie odbyło się.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 382v-385, pismo K. Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 10 lipca 2012r. wraz z załącznikami k. 217/

W dniu 29 listopada 2011r. funkcjonariusze Policji przeszukali dom oskarżonego w B. przy ul. (...) i znaleźli 27 sztuk amunicji do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm, na posiadanie której oskarżony nie miał wymaganego zezwolenia. Funkcjonariuszom oskarżony okazał wyłącznie świadectwem broni seria WR nr (...) na pistolet marki G. (...).

/dowód: protokół przeszukania k. 31-34, kserokopia świadectwa broni k. 379, wyjaśnienia oskarżonego k. 382v-385 /

W dniu 29 listopada 2011r. policjanci dokonali także przeszukania domku letniskowego należącego do oskarżonego B. P., a położonego w T. woj. (...). W zabudowaniach znaleźli urządzenie do kłusownictwa w postaci 1 sztuki tzw. paści (pułapki), którą błędnie opisali w protokole jako wnyk. Zatrzymali także 1 sztukę wyciora do broni długiej.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 382v-385, protokół przeszukania k. 36-39/

Paść (pułapka) jest urządzeniem do kłusownictwa, dość starym; jego skuteczność mogłaby być zawodna. Przy użyciu takiego urządzenia nie można wykluczyć złapania sarny, jelenia czy dzika, w zależności od gabarytu zwierzęcia.

/dowód: opinia biegłego Z. K. k. 416, protokół oględzin k. 170173, tablica poglądowa k. 174/

W okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia na Posterunku Państwowej Straży Rybackiej w K., którego Komendantem był oskarżony B. P. pracowali również m. in. G. S. (2), W. P. (1), J. M. (1) i A. G..

/dowód: zakresy czynności k. 214-216, wyjaśnienia oskarżonego k. 382v-385/

W dniach 27-28 sierpnia 2008r. W. P. (2) i A. G. pełnili wspólnie służbę na terenie zbiornika zaporowego w S.. W tych samych dniach służbę pełnili także strażnicy A. S. i J. M. (1). W pracy nie było natomiast G. S. (1). Korzystał on z nieformalnych dni wolnych od pracy, które w zamian za przepracowane wcześniej nadgodziny udzielił mu Komendant Posterunku B. P..

/dowód: zeznania świadka G. S. (1) złożone w charakterze oskarżonego w sprawie VIII K 172/13 k. 230-232, k. 247-248 i k. 291v-293, zeznania świadków złożone w charakterze oskarżonych w sprawie VIII K 172/13 A. G. k. 294, W. P. (1) k. 293v-294, zeznania świadka A. S. k. 296-298 i J. M. (1) k. 305v-306 - według numeracji z akt sprawy II K 29/15/

G. S. (2) przebywał w domu i w dniu 28 sierpnia 2008r. doznał urazu nogi. Ponieważ dni wolne miał udzielone nieformalnie, przed udaniem się na pogotowie zadzwonił do swojego przełożonego B. P. i zapytał, czy ma powiedzieć, że doznał urazu w pracy, czy też poza pracą. Oskarżony doradził mu, aby zgłosił już w trakcie leczenia, że obrażeń ciała doznał podczas wykonywania pracy. B. P. chciał w ten sposób ułatwić G. S. (1) uzyskanie nienależnego mu odszkodowania od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za rzekomy wypadek przy pracy.

/dowód: karta pacjenta k. 84, dokumentacja lekarska k.85-88, dokumentacja k. 124-126, zeznania świadka G. S. (1) złożone w charakterze oskarżonego w sprawie VIII K 172/13 k. 230-232, k. 247-248 i k. 291verte-293, bilingi k. 91-96, sprawozdania z analizy kryminalnej k. 102-123 - według numeracji z akt II K 29/15/

W dniu 29 sierpnia 2008r. G. S. (2) przyjechał do pracy i przywiózł zwolnienie lekarskie od dnia 29 sierpnia 2008r. Oskarżony powiedział mu, aby podpisał się na liście obecności w dniach 27 i 28 sierpnia 2008r., choć wiedział, że G. S. (1) w tych dniach w pracy nie było. G. S. (2) złożył podpisy na liście obecności, a oskarżony jako jego przełożony tego samego dnia zgłosił wypadek przy pracy do Komendanta Wojewódzkiego Państwowej Straży Rybackiej w R..

/dowód: zeznania świadka G. S. (1) złożone w charakterze oskarżonego w sprawie VIII K 172/13 (k. 230-232, k. 247-248 i k. 291v-293 -według numeracji z akt II K 29/15)/

W dniu 05 września 2008r. na posterunek Państwowej Straży Rybackiej w K. przyjechał zespół wypadkowy w składzie: specjalista ds. BHP J. W. (1) i przedstawiciel załogi – A. B.. Do protokołu nr (...) wpisano zgodnie ze zgłoszeniem oskarżonego, że G. S. (2) doznał wypadku przy pracy. Okoliczność tę potwierdził G. S. (2). Potwierdził to również za namową oskarżonego W. P. (1), wskazując, iż 28 sierpnia 2008r. pełnił służbę wraz z G. S. (1), co było nieprawdą.

/dowód: protokół nr (...) k. 79-82, wyjaśnienia poszkodowanego i świadka k. 131-134, zeznania świadków J. W. (1) k. 304-305, A. B. k. 305 i J. M. (2) k. 305v-306, zeznania świadków złożone w charakterze oskarżonych w sprawie VIII K 172/13 A. G. k. 294, W. P. (1) k. 293v-294 - według numeracji z akt sprawy II K 29/15/

Za doznany w pracy wypadek G. S. (2) otrzymał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w J. Inspektorat w B. nienależne odszkodowanie w kwocie 1.076 zł. G. S. (2) otrzymał także odszkodowanie od (...) S. A. w wysokości 560 zł. (...) S. A. nie jest jednak pokrzywdzonym w tej sprawie, gdyż G. S. (2) podlegał ubezpieczeniu grupowemu, całodobowemu i bez względu na to, czy urazu doznał w pracy, czy poza pracą, odszkodowanie od (...) S.A by otrzymał.

/dowód: zaświadczenie k. 138, pisma ZUS k. 300, zeznania świadka I. K. k. 314, dokumentacja (...), polisy dotyczących postanowień dodatkowych i ogólnych warunków grupowego ubezpieczenia na życie k. 318-334, dokumentów nadesłanych przez (...) dotyczące polisy k. 315-316, akt (...) S.A. k. 67-90- według numeracji z akt sprawy II K 29/15/

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w B. z dnia 12 maja 2014r. sygn. akt VIII K 172/13 G. S. (2) został skazany za przestępstwo z art. 286§1 kk polegające na tym, że w okresie od sierpnia do końca listopada 2008r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przez ZUS Odział J. Inspektorat w B. w kwocie 1.076 zł. w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Inspektoratu co do faktu, że doznał obrażeń ciała wskutek wypadku przy pracy, podczas gdy obrażeń ciała doznał w innych okolicznościach w czasie wolnym od pracy, w wyniku czego zostały mu wypłacone nienależne świadczenia z tytułu wypadku przy pracy na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz na karę grzywny. Wyrok co do G. S. (1) uprawomocnił się w dniu 20 maja 2014r.

/dowód: wyrok w sprawie VIII K 172/13 k. 343-347/

Tym samym wyrokiem skazany został także W. P. (1) za przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§3 kk polegające na tym, że w dniu 05 września 2008r. w K. udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w ten sposób, że w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Wojewódzką Straż Rybacką podał do protokołu z dnia 5 września 2008r. niezgodnie z prawdą, iż G. S. (2) doznał obrażeń ciała w pracy, który to protokół przedłożony został w ZUS Odział J. Inspektorat w B. celem wypłaty świadczenia w kwocie 1.076 zł. i ułatwiając tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w podmiot na karę grzywny. Wyrok co do W. P. (1) został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 30 września 2014r. sygn. akt II Ka 256/14. W. P. (1) zwrócił się do Prokuratury Generalnej z wnioskiem o wniesie kasacji w jego sprawie. Do chwili obecnej jego sprawa nie została zakończona.

/dowód: wyrok w sprawie VIII K 172/13 k. 343-347, wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie k. 1/

W sprawie o sygn. VIII K 172/13 B. P., A. G. i W. P. (1) mieli także postawiony zarzut poświadczenia nieprawdy w kartach drogowych i raportach z dni 27-28 sierpnia 2008r. celem udzielenia pomocy G. S. (1), ale od tego zarzutu wszyscy w/w wyrokiem zostali prawomocnie uniewinnieni.

/dowód: wyrok w sprawie VIII K 172/13 k. 343-347/

Oskarżony B. P. jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Aktualnie jest bezrobotny, utrzymuje się z zasiłku w kwocie ok. 700 zł. Nie był karany. W miejscu zamieszkania ma opinię pozytywną.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego B. P. k. 382v-385, karta karna k. 420, zaświadczenie k. 368-369, k. 239/

Powyższe dowody Sąd uznał za wiarygodne. Są one spójne i logiczne, pozwalają na ustalenie przebiegu zdarzeń oraz na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Oskarżony B. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Odnosnie nielegalnego posiadania amunicji, oskarżony podał, że znalazł ją w służbowym samochodzie po strzelaniu, jakie odbyło się w 2010r. zabrał ją do domu, zamierzając użyć jej w czasie strzelania w roku następnym, które jednak się nie dożyło. Amunicję przechowywał w swoim domu w B., miał świadectwo broni służbowej, które okazał policjantom prowadzącym przeszukanie, które jego zdaniem uprawniało go również do posiadania amunicji.

Oskarżony potwierdził, iż posiadał w swoim domu letniskowym w T. urządzenie do kłusownictwa, nazwane potocznie wnykiem, którego używał do wylapywania gryzoni wchodzących do domku. Urządzenie faktycznie nie działało, schował je i o nim zapominał, mimo, że planował oddać je właściwym służbom.

Oskarżony zaprzeczył stanowczo, aby miał pomagać G. S. (1) w dokonaniu oszustwa, całą sprawę przeciwko niemu „nakręcił” A. G., a sam G. S. (2) został zmanipulowany; mogła to być też zemsta A. S.. Zaprzeczył, aby miał wiedzieć, że tego dnia G. S. (1) nie było w pracy i by miał go instruować przez telefon, aby zgłosił od razu, że wypadku doznał w pracy, choć wiedział, że w istocie tak nie było. Według oskarżonego zgłoszenie wypadku przy pracy należało do jego obowiązków i nie miał on żadnego interesu, aby postąpić w sposób opisany w stawianym mu zarzucie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której potwierdził on, że posiadał w swoim domu w B. amunicję oraz, iż w T. posiadał urządzenie do kłusownictwa tzw. paść (pułapkę), albowiem w tym zakresie jego wyjaśnienia pozostają w pełnej zgodności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym Są to okoliczności niepodważalne, gdyż w/w przedmioty zostały znalezione i zabezpieczone podczas przeszukania nieruchomości oskarżonego. Sąd nie podzielił natomiast oceny prezentowej przez oskarżonego odnośnie kwestii posiadania przez niego w/w przedmiotów i jego przekonania, iż nie ponosi on odpowiedzialności, a kwestia ta zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Sąd natomiast uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części, w której zaprzeczył on, aby miał udzielić G. S. (1) pomocnictwa do wyłudzenia nienależnego mu świadczenia, uznając te wyjaśnienia za pokrętne, nielogiczne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności, nie znajdujące zupełnie pokrycia w osobowym materiale dowodowym uznanym przez Sąd za zasługujący na danie mu wiary.

Oskarżony starał się wskazywać, iż cała sprawa została niejako przygotowana przeciwko niemu przez pozostałych z nim w konflikcie pracowników; najpierw wspominał o A. G., później o A. S.. Natomiast G. S. (2) miał zostać zdaniem oskarżonego rzekomo zmanipulowany. W ocenie Sądu wyjaśnienia te nie polegają na prawdzie i nie znajdują żadnego obiektywnego potwierdzenia, poza osobistym przekonaniem B. P., które nie ma jakiegokolwiek oparcia.

G. S. (2) składając szczegółowe wyjaśnienia jako oskarżony w sprawie o sygn. VIII K 172/13 dokładnie wyjaśnił, w jakich okolicznościach doszło do jego wypadku, że nie było go wówczas w pracy, o czym oskarżony doskonale wiedział udzielając mu jako jego bezpośredni przełożony nieformalnych wolnych dni za przepracowane nadgodziny. To właśnie do oskarżonego, jako do przełożonego a nie kolegi z pracy G. S. (2) zatelefonował feralnego dnia po doznaniu urazu, aby poradzić się co dalej robić, a oskarżony poinstruował go jakie czynności powinien podjąć, tym samym obiektywnie ułatwiając mu popełnienie czynu zabronionego.

Faktem jest, jak wyjaśnił oskarżony, że do jego obowiązków należało zgłoszenie do Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. o tym, że miał miejsce wypadek przy pracy, jednak przeprowadzone dowody zdaniem Sądu bezspornie prowadzą do tego, iż oskarżony uczynił to mając pełną świadomość, że G. S. (2) nie wykonywał wówczas pracy, bo sam udzielił mu dni wolnych, sam oskarżony wbrew temu co obecnie twierdzi, a co potwierdzili świadkowie radził G. S. (1), by podpisał się na liście obecności, a później sam oskarżony nakazał podwładnym, aby poświadczili, że był on tego dnia w pracy. Obecne zaprzeczenia oskarżonego nie zasługują zdaniem Sądu na danie im wiary, pozostają bowiem w ewidentnej sprzeczności z zeznaniami świadków, które uznano za wiarygodne, a więc ze słowami G. S. (1), A. S., W. P. (1), J. M. (1) czy A. G.. Już tylko na marginesie zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy w Krośnie uchylając poprzedni wyrok w sprawie B. P. nie zakwestionował w żaden sposób wiarygodności w/w świadków.

Sąd uznał w całości za wiarygodne wyjaśnienia G. S. (1) złożone przez niego w charakterze oskarżonego w sprawie o sygn. VIII K 172/13, które zostały odczytane za zgodą stron w toku przedmiotowego postępowania, albowiem świadek ten przebywa poza granicami kraju, miejsce dokładnego pobytu i czas powrotu nie jest znany i nie można było mu doręczyć wezwania.

G. S. (2) szczegółowo opowiedział o okolicznościach swojego wypadku, o tym, że zadzwonił do przełożonego i poinformował go o wszystkim, a ten poradził mu, by zgłosił zdarzenie jako wypadek przy pracy, a w końcu o tym, że za wiedzą i namową oskarżonego podpisał się na liście obecności, mimo, że w pracy w tych dniach go nie było, a oskarżony nakazał W. P. (1), by okoliczności wypadku poświadczył. Świadek nie starał się uciec od własnej odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, podejmując współpracę z organami ścigania i składając obszernie wyjaśnienia. Jego słowa znalazły potwierdzenie nie tylko w zgromadzonym materiale dowodowym, w postaci dokumentacji lekarskiej, protokołu powypadkowego czy list obecności, ale także w zeznaniach świadków W. P. (1), A. G., A. S. i J. M. (1), a także samego oskarżonego, który choć inaczej przedstawił fakty potwierdził, że G. S. (2) dzwonił do niego, a później on sam zgłosił wypadek przy pracy.

Postawa G. S. (1) nie daje podstaw do przyjęcia za oskarżonym, że miał on zostać zmanipulowany, zresztą na podstawie lakonicznej wypowiedzi B. P. brak jest w ogóle podstaw do oceny na czym ta rzekoma manipulacja miałyby polegać.

W podobny sposób oceniono wyjaśnienia W. P. (1) złożone przez niego w charakterze oskarżonego w sprawie o sygn. VIII K 172/13, odnośnie tego, że potwierdził on wypadek przy pracy G. S. (1), a uczynił to za namową oskarżonego. To, że W. P. (1) będąc oskarżonym w tej sprawie inaczej oceniał swoje zachowanie, nie zmienia postaci rzeczy, iż podane przez niego fakty polegają na prawdzie i znajdują potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach.

Sąd ocenił jako zasługujące na danie im wiary wyjaśnienia A. G. złożone przez niego w charakterze oskarżonego w sprawie o sygn. VIII K 172/13 oraz zeznania świadków J. M. (1) i A. S., albowiem korelują one ze zgromadzonymi dowodami dokumentarnymi, a także ocenionymi powyżej wypowiedziami G. S. (1) i W. P. (1). Brak jest podstaw do zdyskredytowania tych zeznań, poza ogólnym obciążaniem zwłaszcza A. G. i A. S. bliżej niesprecyzowaną chęcią zemsty na oskarżonym, B. P. nie przedstawił jakichkolwiek obiektywnych dowodów na wykazanie, iż osoby te nie powiedziały prawdy na temat zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem.

Jako w całości wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadków J. W. (1) i A. B., członków komisji BHP, która pracowała przy sprawie wypadku przy pracy G. S. (1) oraz I. K., która wypowiadała się w sprawie z ramienia pokrzywdzonego ZUS-u. Zeznania tych świadków są spójne i logiczne, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Brak jest podstaw, by zeznania tych świadków zdyskredytować.

Faktycznie nic do sprawy nie wniosły zeznania świadków M. T. (k. 97-101), H. F. (k. 175-177), J. P. (k. 178-179), J. S. (k. 180-182), J. W. (2) (k. 183-187), A. R. (k. 190-192) i P. P. (k. 193-196) – według numeracji z akt II K 29/15, którzy byli przesłuchiwani na okoliczność pochodzenia przedmiotów znalezionych u oskarżonego w czasie przeszukania tj. m. in. wypchanych zwierząt i skór, gdyż sprawa ta nie była objęta zarzutem aktu oskarżenia.

Sąd uznał za zasługującą na danie jej wiary w całości opinię biegłego do spraw łowiectwa Z. K.. Opinia wydana na rozprawie była połączona z przeprowadzeniem eksperymentu i z zdaniem Sądu była wydana w sposób fachowy, pełny i odpowiadający na wszystkie postawione pytania. Nie budziła one zastrzeżeń stron postępowania. Sąd orzekający podziela w całości ustalenia i wnioski opinii. Wnioski końcowe zostały wyczerpująco omówione i uzasadnione. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ich trafność czy też kwalifikacje wydającej ja osoby.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody dokumentarne, co do których żadna ze stron nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń. Zarówno ich autentyczność, jak i prawdziwość podanych w nich faktów nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Oskarżony B. P. pozostawał pod zarzutem tego, że w dniu 29 listopada 2011r. w B. i T. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm w ilości 27 szt., tj. przestępstwa z art. 263§1 kk.

Zarzucono mu także, iż w okresie od sierpnia do końca listopada 2008r. w K. woj. (...) udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w ten sposób, że wiedząc, iż G. S. (2) doznał obrażeń ciała poza pracą doradził mu, aby zgłosił już w trakcie leczenia, że obrażeń ciała doznał podczas wykonywania pracy, a także w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Wojewódzką Straż Rybacką podał do protokołu (...) niezgodnie z prawdą, że G. S. (2) doznał obrażeń ciała w pracy, który to protokół przedłożony został do (...) S. A. Oddział w R. oraz (...) Oddział J., Inspektorat w B. celem wypłaty odszkodowania w kwotach: (...) S. A.” – 560 zł, a ZUS – 1076 zł. i ułatwiając tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w podmioty, tj. przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk.

Oskarżono go także, iż w dniu 29 listopada 2011r. w T. woj. (...) w swoich zabudowaniach posiadał narzędzia i urządzenia do kłusownictwa w postaci 1 sztuki wnyku, tj. o przestępstwo z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo łowieckie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał oskarżonego B. P. za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2011r. w B. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm w ilości 27 sztuk, co stanowi przestępstwo z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu przyjmując, iż miejscem popełnienia przestępstwa był wyłącznie B., albowiem tylko tam znaleziono amunicję, a brak jest jakichkolwiek dowodów, aby posiadał ją również w T.. Ponadto Sąd dokonał modyfikacji kwalifikacji prawnej wskazanej w akcie oskarżenia, bowiem oskarżyciel publicznie błędnie zakwalifikował czyn zarzucany B. P. z art. 263§1 kk, zamiast prawidłowo z art. 263§2 kk.

W akcie oskarżenia zarzucono oskarżonemu, iż posiadał amunicję bez zezwolenia wyłącznie w dniu 29 listopada 2011r. (choć faktycznie okres ten był znacząco dłuższy), jednak Sąd nie był władny tego okresu zmienić, albowiem wyrok w sprawie VIII K 172/13 został zaskarżony tylko i wyłącznie na korzyść oskarżonego B. P. i w takim przypadku Sąd ponownie rozpoznający sprawę nie mógł dokonywać nowych ustaleń faktycznych. Do przyjęcia jednak odpowiedzialności za przestępstwo z art. 263§2 kk nie ma znaczenia czas trwania nielegalnego posiadania broni palnej lub amunicji, może być to okres bardzo krótki, jeżeli sprawca ma zamiar władania w/w przedmiotami; tym samym każde nawet krótkotrwałe władanie bronią palną lub amunicją bez wymaganego prawem pozwolenia stanowi wyczerpanie znamion w/w przepisu.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie wykazało bezspornie, iż oskarżony posiadał 27 sztuk amunicji do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm nie mając wymaganego zezwolenia. Wbrew temu, co wyjaśniał oskarżony takiego zezwolenia nie stanowiło świadectwo broni, którym jako funkcjonariusz Państwowej Straży Rybackiej dysponował.

B. P. nie dysponował indywidualnym pozwoleniem na broń, gdyż jak wynika z informacji Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. z dnia 30 kwietnia 2015r. i Komendy Wojewódzkiej Policji w R. z dnia 06 maja 2015r. w stosunku do oskarżonego nie była nigdy wydawana indywidualna decyzja administracyjna dotycząca dopuszczenia w/w do posiadania broni.

Oskarżony z racji swoich obowiązków służbowych był uprawniony do noszenia wyłącznie w czasie służby broni palnej i amunicji, którą należało zdać do magazynu broni niezwłocznie po zakończeniu służby. Broń i amunicja nie mogła być przez niego zabierana do domu i tam przechowywana. Oskarżony nie posiadał również zgody przełożonego na przechowywanie amunicji w miejscu zamieszkania. B. P. dysponował wyłącznie świadectwem broni seria WR nr (...) na pistolet marki G. (...), natomiast nie wydano mu legitymacji stwierdzającej dopuszczenie do posiadania broni.

Prawo do noszenia broni palnej krótkiej przez strażnika Państwowej Straży Rybackiej wynika z art. 23 pkt 10 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym (t. jeden. Dz. U. z 2015r. poz. 652 z późn. zm.), zgodnie z którym „W czasie wykonywania czynności służbowych strażnik Państwowej Straży Rybackiej jest uprawniony do noszenia broni palnej krótkiej i broni sygnałowej”.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji (t. jeden. Dz. U. z 2012r. poz. 576 z późn. zm.) - broń palną i amunicję do tej broni, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, które to pozwolenie jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni. W toku przedmiotowego postępowania zostało ustalone bezspornie, że oskarżony B. P. nie dysponował indywidualnym pozwoleniem na broń i jakakolwiek decyzja administracyjna co do jego osoby w tym przedmiocie nie była wydawana.

Poza indywidualnym pozwoleniem na broń, o którym mowa w art. 9 cyt. ustawy o broni i amunicji, które stanowi także podstawę do posiadania amunicji, art. 29 tejże ustawy reguluje kwestię pozwolenia na broń na okaziciela – tzw. świadectwo broni, z którym powiązana jest legitymacja osoby dopuszczonej do posiadania broni.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt cyt. ustawy „Świadectwo broni może być wydane: urzędom, instytucjom, zakładom, przedsiębiorcom i innym podmiotom, których pracownikom broń jest niezbędna do ochrony osobistej w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków pracowniczych związanych ze szczególnym narażeniem na zamach przeciwko życiu lub zdrowiu”; zaś zgodnie z art. 30 ust. 1 „Osoby fizyczne zatrudnione przez podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1, przy wykonywaniu zadań wymienionych w tym przepisie, z zachowaniem zasad określonych w art. 15 ust. 1–5 i art. 16 ust. 1, mogą zostać dopuszczone do posiadania broni w czasie wykonywania tych zadań, a legalność posiadania broni przez osoby, o których mowa w ust. 1, potwierdza się w legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni (ust. 4).

W toku postępowania dowodowego ustalone zostało, iż B. P. dysponował wyłącznie świadectwem broni seria WR nr (...) na pistolet marki G. (...), natomiast nie wydano mu legitymacji stwierdzającej dopuszczenie do posiadania broni. Nie miał więc indywidualnego pozwolenia na posiadanie broni, a wyłącznie dopuszczono go do posiadania broni jedynie w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, pracowniczych. Po zakończonej służbie jego obowiązkiem było niezwłoczne zdeponowanie broni w magazynie broni i nie miał prawa zabierać ani broni, ani amunicji do miejsca zamieszkania. Skoro więc oskarżony miał prawo na podstawie świadectwa broni do jej posiadania wyłącznie w czasie wykonywania zadań służbowych, nie miał prawa jej posiadania, a co za tym idzie posiadania amunicji, w czasie, gdy tych obowiązków nie wykonywał, a tak właśnie było w dniu 29 listopada 2011r. Gdyby ustawodawca chciał tę kwestię uregulować odmiennie, z pewnością takie rozwiązanie w cytowanej ustawie by zawarł, a nie dokonywał podziału na ogólne, szerokie pozwolenie na broń i pozwolenie na okaziciela, o którym mowa w art. 29 cyt. ustawy.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia za obroną, że czyn ten charakteryzuje znikomy stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony był co prawda osobą przeszkoloną do obchodzenia się z bronią, ale nie zmienia to postaci rzeczy, że znalezioną amunicję w ilości 27 sztuk zabrał do domu i tam przechowywał, zamiast zwrócić je właściwym organom, czego należało oczekiwać od wysokiego funkcjonariusza Państwowej Straży Rybackiej. Wiedział on także zdaniem Sądu, że nie może amunicji posiadać, gdyż nie dysponuje pozwoleniem na broń, a jedynie ma prawo do jej posiadania wyłącznie w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych.

Oskarżony miał w swojej dyspozycji 27 sztuk amunicji do broni palnej m-ki P. kaliber 9 mm, co w żaden sposób nie było kontrolowane i mógł skorzystać z niej według swojego uznania, gdyż nikt nie wiedział o tym, że ją znalazł i zabrał. Taka ilość amunicji mając na uwadze, że pistolet G. 19 ma magazynek na 15 naboji, dawała mu de facto możliwość nieewidencjonowanego nigdzie, nielegalnego posiadania prawie dwóch magazynków do takiej właśnie broni.

Sąd uznał oskarżonego B. P. za winnego tego, że w okresie od 28 do 29 sierpnia 2008r. w K. i B. woj. (...) udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w ten sposób, że wiedząc, iż G. S. (2) doznał obrażeń ciała poza pracą doradził mu, aby zgłosił już w trakcie leczenia, że obrażeń ciała doznał podczas wykonywania pracy, ułatwiając mu tym samym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ZUS Oddział J. Inspektorat w B., poprzez wypłatę nienależnego odszkodowania w kwocie 1.076 zł., co stanowi przestępstwo z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, stosownie do wiążących zaleceń Sądu Okręgowego w Krośnie nakazujących wykreślenie z opisu czynu zabronionego słów: „w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Wojewódzką Straż Rybacką podał do protokołu (...) niezgodnie z prawdą, że G. S. (2) doznał obrażeń ciała w pracy, który to protokół przedłożony został do (...) S. A. Oddział w R. oraz (...) Oddział J., Inspektorat w B. celem wypłaty odszkodowania w kwotach: (...) S. A.” – 560 zł, a ZUS – 1076 zł.” oraz dokonał korekty czasookresu przestępnego działania oskarżonego, znacząco go skracając, bowiem to właśnie w ustalonym przez Sąd okresie oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a brak jest podstaw, by jego działanie trwało aż do końca listopada 2008r. jak wskazywał to prokurator.

Oskarżony był w pełni świadomy, że G. S. (2) nie doznał urazu nogi podczas pracy, bowiem sam udzielił mu wcześniej nieformalnych dni wolnych, a jednak mimo to w rozmowie telefonicznej doradził mu, aby ten incydent zgłosił jako wypadek przy pracy już w czasie procesu leczenia. W ten sposób udzielił pomocnictwa G. S. (1) do wyłudzenia nienależnych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy, bowiem jego zachowanie obiektywnie patrząc ułatwiło w/w popełnienie czynu zabronionego. Gdyby bowiem G. S. (2) już w czasie leczenia, wbrew doradom oskarżonego, nie zgłosił, że doznał wypadku przy pracy, niewątpliwie trudno byłoby mu później wykazać, że tak właśnie było. Do zgłoszenia dołączona jest bowiem dokumentacja z leczenia i gdyby w niej wskazano rzeczywiste okoliczności wypadku, G. S. (2) świadczenia z tytułu wypadku przy pracy by nie otrzymał, a oczywistym jest, że jego celem był właśnie pozyskanie takiego świadczenia o czym oskarżony doskonale widział, a co najmniej będąc osobą wykształconą i inteligentną mógł to podejrzewać.

Zdaniem Sądu oskarżony dając podwładnemu taką właśnie radę, a później nakazując mu podpisanie się na liście obecności, a innym podwładnym potwierdzenie, że G. S. (2) był feralnego dnia w pracy, miał pełną świadomość, że ułatwia w/w wyłudzenie świadczenia i w pełni to akceptował. Faktycznie bez porady oskarżonego, do którego jako do przełożonego zwrócił się G. S. (2), nie zdołałby on popełnić przestępstwa z art. 286§1 kk. Bez znaczenia jest w tym przypadku, iż sam oskarżony nie odniósł korzyści majątkowej, gdyż korzyść taką odniósł sprawca główny, któremu oskarżony pomagał.

Do spełnienia znamion przestępstwa z art. 286§1 kk należy wykazać, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim nie tylko, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (może być to korzyść majątkowa dla siebie lub dla kogoś innego) i chce wypełnienia tych znamion, a zachowanie się oskarżonego dobitnie wskazuje, że wszystkie te znamiona zostały spełnione.

Faktycznie to od oskarżonego, do którego zwrócił się podwładny, wyszła inicjatywa wprowadzenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w błąd co do okoliczności powstania urazu u G. S. (1). To on podejmował dalsze czynności, które już wcześniej zostały opisane, a zatem pomoc oskarżonego była jak najbardziej realna. Świadczy to o wysokim stopniu społecznej szkodliwości omawianego przestępstwa.

Oskarżony miał pełną świadomość, iż dokonując zgłoszenia wypadku przy pracy w Komendzie Wojewódzkiej doprowadzi do rozpoczęcia procedury, która po potwierdzeniu wypadku, da podstawę do wypłaty G. S. (1) nienależnego świadczenia z ZUS-u. Poza tym nakłonił w/w do podpisania się na liście obecności, a W. P. (1) do potwierdzenia obecności G. S. (1) w pracy, doskonale wiedząc, że wszystkie te zabiegi stworzą przekonanie

u właściwych organów, że okoliczność podawana jest prawdziwa, mimo, że tak nie było. Takie zachowanie się oskarżonego dobitnie świadczy o tym, iż pomógł on G. S. (1) w uzyskaniu nienależnego mu odszkodowania, doprowadzając tym samym ZUS do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nadto Sąd uznał oskarżonego B. P. za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2011r. w T. woj. (...) w swoich zabudowaniach posiadał urządzenie do kłusownictwa w postaci 1 sztuki tzw. paści (pułapki), co stanowi przestępstwo z art. 52 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo łowieckie (t. jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1126 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 52 pkt 1 cyt. ustawy w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Bezspornym jest, iż oskarżony posiadał urządzenie do kłusownictwa w postaci 1 sztuki tzw. paści (pułapki), co już stanowi czyn zabroniony na podstawie powołanego przepisu Prawa łowieckiego. Bez znaczenia jest zupełnie wiek tego urządzenia, jego stan techniczny oraz okoliczność, czy oskarżony go używał, skoro ustawodawca penalizuje już sam fakt jego posiadania. Opinia biegłego, który wskazał, iż przy użyciu tej pułapki można byłoby pochwycić zwierzę pokroju sarny, jelenia czy dzika w zależności od jego gabarytu, poddaje w wątpliwość słowa oskarżonego, iż przy użyciu tej pułapki zamierzał łapać gryzonie wchodzące do domku letniskowego. Jak naprowadził biegły urządzenie to jak najbardziej mogło być użyte do kłusownictwa, a ze względu na jego wielkość, wiek i dużą siłę, jaka jest potrzebna do zwolnienia mechanizmu, wątpliwym jest, aby małe zwierzę mogło w ogóle doprowadzić do zwolnienia mechanizmu.

Co istotne sam oskarżony zdawał sobie doskonale sprawę, iż posiadanie takiego urządzenia jest nielegalne i zabronione, gdyż jak wyjaśnił zamierzał oddać je do (...), jednak tego nie uczynił.

Odnosnie tego czynu, Sąd dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia uszczegóławiając, iż posiadał on wyłącznie 1 sztukę urządzenia do kłusownictwa, a nie „narzędzia i urządzenia do kłusownictwa” jak mu pierwotnie zarzucono. Wskazano również, iż czyn zarzucany oskarżonemu stanowi faktycznie przestępstwo z art. 52 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo łowieckie (t. jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1126 z późn. zm.), a nie art. 52 ust. 1 cyt. ustawy jak podano w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia za obroną, że również czyn ten charakteryzuje znikomy stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu był funkcjonariuszem Państwowej Straży Rybackiej i to nie funkcjonariuszem „szeregowym”, ale Komendantem Posterunku. Choćby z racji wykonywanej funkcji miał z pewnością większą niż przeciętny człowiek wiedzę na temat kłusownictwa nie tylko rzecznego, ale też leśnego. Jak zresztą sam wyjaśnił miał pełną świadomość, iż posiadanie takiego urządzenia jest nielegalne, chciał je zdać do Służby Leśnej, wiedział więc doskonale jak należy postąpić, a mimo tego tak nie uczynił. Z samej okoliczności, iż pułapka była stara i oskarżony jej nie używał akurat do kłusownictwa nie można automatycznie wyprowadzać, iż nie powinien ponieść odpowiedzialności za swój czyn, skoro z pełną świadomością taką rzeczą dysponował widząc, że jest to nielegalne.

Orzekając powyższe kary jednostkowe Sąd wziął pod uwagę stosunkowo krótki okres przestępnego działania B. P., a także jego dotychczasową niekaralność (wcześniejsze skazanie uległo z mocy prawa zatarciu i nie było przez Sąd brane pod uwagę) i dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Brak osiągnięcia korzyści majątkowej i motywacja jaką się kierował pomagając podwładnemu przy dokonaniu oszustwa oraz fakt nielegalnego posiadania amunicji i urządzenia do kłusownictwa została przez Sąd poddana ocenie, co znalazło odzwierciedlenia w wymiarze kar jednostkowych, które są karami w dolnych, granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd zdecydował o wymierzeniu oskarżonemu kar jednostkowych ograniczenia wolności przyjmując, że orzekanie kary grzywny byłoby niecelowe z uwagi na fakt, że oskarżony nie pracuje i utrzymuje się wyłącznie z zasiłku, a karę pozbawienia wolności orzeka się wyłącznie, gdy inna kara nie jest w stanie spełnić swoich celów.

Jednocześnie Sąd wymierzając powyżej wskazane kary rozważył rodzaj obowiązków naruszonych przez oskarżonego i ciężar naruszeń, mając na uwadze, że oskarżony był w czasie popełnienia przestępstw funkcjonariuszem Państwowej

Służby, osobą społecznego zaufania, od której wymaga się spełnienia wyższych niż przeciętne standardów zachowania. Co istotne był on w pełni świadomy wagi popełnienia przez siebie czynów, bezpodstawnie sądząc, że za nie odpowiedzialności nie ponosi.

Na podstawie art. 85§1 kk, art. 85a kk w zw. z art. 86§ 1 i 3 kk Sąd wymierzył oskarżonemu B. P. w miejsce wyżej orzeczonych kar karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Orzeczona kara łączna jest zdaniem Sądu odpowiednia, będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwością i spełni wobec niego dyrektywy wymiaru kary. Została ona orzeczona przez Sąd według własnego uznania, w granicach przewidzianych przez art. 86§1 i 3 kk, biorąc pod uwagę zwłaszcza cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd uwzględnił: brak jakiegokolwiek skruchy i poczucia niewłaściwości swego postępowania, a jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego, dobrą opinię w miejscu zamieszkania i brak osiągnięcia korzyści majątkowych.

Zdaniem Sądu nie można się zgodzić z poglądem reprezentowanym przez oskarżonego B. P. i jego obrońcę, iż w stosunku do oskarżonego powinno dojść do umorzenia postępowania ze względu na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu.

Zgodnie z przepisami kodeksu karnego nie stanowi przestępstwa czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma (art. 1 §2 kk). Pojęcie społecznej szkodliwości czynu ma charakter stopniowalny i ustalenie właśnie tego stopnia pozwala na podjęcie stosowanej decyzji procesowej. W opinii Sądu w przedmiotowej sprawie nie tylko w żadnym wypadku nie można mówić o znikomości, ale nawet nie można stwierdzić, iż społeczna szkodliwość czynów zarzucanych oskarżonemu nie jest znaczna. Wprost przeciwnie, stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu jest znaczny, albowiem wy tłumaczeniem niejako ekskulpującym oskarżonego, zdaniem Sądu nadmiernie akcentowanym, nie może być wyłącznie twierdzenie, iż w wyniku faktycznie do kłusownictwa nie używał, posiadanie amunicji to tylko wykroczenie służbowe, a poza tym oskarżony był to tego uprawniony, a także zaprzeczanie wszelkim ustaleniom Sądu odnośnie przestępstwa z art. 286 kk. Przeprowadzone postępowanie prowadzi do wniosku, iż oskarżony faktycznie nie poczuwa się do winy za żaden z zarzucanych mu czynów, posuwając się nawet do twierdzenia, że cała sprawa jest niejako zemstą na jego osobie, na co nie ma obiektywnych dowodów.

Postępowanie sądowe dowiodło, iż w dalszym ciągu oskarżony nie okazuje żadnej skruchy, nie poczuwa się do odpowiedzialności, a w swoich wyjaśnieniach zasłania się cały czas wymówkami czy też przekierowuje odpowiedzialność w stronę innych osób.

Oskarżony B. P. nie upatrują powodu, dla którego został oskarżony w fakcie naruszenia przepisów i popełnienia przestępstw, ale w niechęci części współpracowników. Od osób decydujących się na działalność w instytucjach państwowych wymaga się większej świadomości społecznej i prawnej, niż od zwykłego obywatela; zrozumienia i uświadomienia sobie, iż obowiązują je wyższe standardy, a podjęte działania nie zawsze mogą usprawiedliwić złamanie prawa.

Postawa oskarżonego w toku postępowania, gdzie dał się poznać jako osoba inteligentna wskazuje, iż miał on pełną świadomość, iż postępuje w sposób sprzeczny z prawem. Jego proces motywacyjny nie był zakłócony ani przez jakiegokolwiek czynniki zewnętrzne, ani przez osoby trzecie, które miałyby wpływ na jego zachowanie. Oskarżony decyzję o popełnieniu wszystkich zarzucanych mu przestępstw podjął samodzielnie. Nie można zapomnieć, iż poprzez swoje działanie przyczynił się on także do tego, że przestępstwo popełnili G. S. (2) i W. P. (1), którzy odpowiedzialność karną ponieśli.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu należy zwrócić także uwagę, iż jego przestępne postępowanie trwało mimo, że sam oskarżony miał pełną świadomość, że łamie prawo, trwał jednak w swoim zamiarze. Podobnie należy ocenić jego świadome działanie w stosunku do G. S. (1).

Pamiętać także należy, iż nie mają wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu takie okoliczności jak: niekaralność sprawcy, jego dotychczasowe życie, jego właściwości i warunki osobiste, sytuacja materialna czy rodzinna, bo chociaż okoliczności te sąd winien uwzględnić przy wymiarze kary, a tak stało się w przedmiotowej sprawie, co opisano już powyżej, to jednak uwzględnia się je nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na podstawie art. 44§1 i 2 kk w zw. z art. 195 kkw Sąd orzekł wobec oskarżonego B. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów w postaci: amunicji do broni palnej marki P. kal. 9 mm w ilości 27 sztuk i wnyku (pułapki) 1 sztuka, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 128 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 12 i 14, zarządzając ich zniszczenie, a na podstawie art. 44§2 kk w zw. z art. 195 kkw orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów będących dowodami w sprawie, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 27 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 1, zarządzając pozostawienie ich w aktach sprawy.

Na podstawie art. 230§2 kpk Sąd zwrócił Komendzie Wojewódzkiej Państwowej Straży Rybackiej w R. dokumenty będące dowodami w sprawie, szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych karta 27 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 2, 4, 6, 8 i 10, albowiem dokumenty te stały się zbędne dla postępowania, a w/w jednostka jest ich dysponentem.

Na podstawie art. 230§2 kpk Sąd zwrócił oskarżonemu B. P. wycior do broni długiej – 1 sztuka, opisany szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych karta 128 akt sprawy o sygn. VIII K 172/13 poz. 13, bowiem w/przedmiot stał się zbędny dla dalszego postępowania, jego posiadanie nie jest zabronione, a oskarżony jest właścicielem tego przedmiotu.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4, ust. 2 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 300 zł. Co prawda obecnie oskarżony nie posiada pracy, jednak jest nadal osobą czynną zawodowo, może podjąć pracę i uregulować należności, choćby w dogodnych dla niego ratach.

Sygn. akt II Ka 357/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski

Sędziowie : SSO Jarosław Krysa

SSO Janusz Szarek

Protokolant : st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie- J. H.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 grudnia 2015 roku

sprawy **B. P.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 14 września 2015 roku, sygn. akt II K 29/15

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego B. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 300 zł /trzysta złotych/.